

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

19. Dies Aprilis. Genus ultionis est; eripere ei, qui fecit, contumeliæ voluptatem. Seneca de Constant. Sapient. cap. 17.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Aprilis.

Tessera.

295

des nulla habeatur. Quanta est amentia, timere ne te opprobriis lacerent amentes, & improbi; ne infameris ab infamibus. Nunquid te facient malum, quia loquuntur de te mala? si tibi bona sit conscientia, quid tibi oberunt malorum convitia? Habebit mercedem tua patientia, si oblivioni detur illata injuria. Sicut nihil est deformius, quam respondere furiosis: ita nihil utilius, quam tacere provocantibus. Nullus erit finis inimicitias, nisi ad tempus obtemperemus iratis. Hoc pacto, è duobus alterum proculdubio consequeris: aut inimicum tuæ mansuetudinis exemplo mitiorem reddes; vel certè, si despexeris, acrius illum vindicabis. Quid enim adversario durius esse potest, quàm se contemni à te: id fiet, cum te videbit animum gerere convitiis omnibus altiorè; nec te plus curare illius linguæ petulantiam, quàm molossus catelli latratum. Quid mirum est, si malè de te loquantur, qui sunt mali, qui bene loqui nesciunt: faciunt illi, non quod mereris, sed quod solent. Denique qui convitiatur, vel te ridet, vel te monet: si monet, profuit; si ridet; modò velis, non obfuit. Summa documētōrū tota est in hac Epigraphe.

Si vitio careas; reprobi convitia spernas.

19. DIES APRILIS.

Genus ultionis est; eripere ei, qui fecit, contumeliæ voluptatem. *Seneca de Constant. Sapient. cap. 17.*

Contumelia.

Violationi famæ, succedit violatio Honoris; quocumq; modo fiat, uno nomine Contumeliæ indigitatur: eò quod akerius Honor non proteratur absque contemptu à quo

T 4

quo

quo dicta videtur contumelia. Certè omnium gentium literæ Contumeliam ita pinguat, & tamen tætris coloribus adumbrant, ut nihil eâ videatur contemptibilius. Ex mente Paulini: est (a) *importunum vacui culicis murmur*. Suffragio Synesii: (b) *est Cinedorum susurrus*. Calculo Pindari: (c) *est vulpium gannus*. Judicio D. Chrysofomi: (d) *est muscarum bombus*; & alibi ait esse (e) *scarabeorum sonitus*, aliàs, (f) *garrutum satanae*. Hæc sunt egregia pigmenta, quibus exprimuntur hujus furia lineamenta. Quid igitur illis detestabilius, qui convitiis, maledictis, contumeliis, in alios jaciendis, ut Mithridaris venenis pascuntur? qui hominum nomen, atque famam impunitâ licentiâ lædunt, linguaque dentatissima rodunt. Colligunt avidè rumusculos omnes è constrictis otiosorum, è circulis impudentium, è triviis ganeonum, è conventiculis Hæreticorum, è famosis libellis, & perditorum hominum volantibus chartis; rum addunt de suo, interpolant, & consuunt, & malitiæ factum coagmentant.

II. Sed si velis illi, qui fecit contumeliam, eripere illius, quam inde expectat voluptatem, & ita egregiè ulcisci factam tibi injuriam, oppone illi tuam, quâ æquanimiter feras, patientiam. Tunc illa non secus retundetur, quàm telum aliquod in petram durissimam libratum, & obtusum. Concidet enim ibidem irrita opera, & subinde repercussum in eum, qui emisit, reciproco impetu sæviet. Nempe idcirco quis te lædit, ut doleas; quia fructus dolentis, in dolore est læsi.

Ergo

(a) *Paul. Ep. 1.* (b) *Synes ep. 44.* (c) *Pindar. Pyth. odii. 2.* (d) *Chrysof. ho. 2. de Prophet. obes.* (e) *Id. in Ps. 49.* (f) *Id. in Ps. 100.*

Aprilis.

Tessera.

297

Ergò cum fructum ejus evertis non dolendo, ipse necesse est amisso fructu, doleat. Hinc Diogenes, dicentibus. *Hi te rident*, respondit; *Ego autem non rideor*. Id sibi persuadere debet iratus, non se contemni; sed potius eum, à quo læsus est, esse contemnendum. Hinc & Lyfander, cuidam peregrino contumelias in illum conjicienti, dixit: *Crebrò ista dicitò, dicitò absquo intermissione, si fortassis animi tui mala, quibus plenus videris esse, possis egerere*. Talia ergò cum audis, non quid illum dicere, sed quid te facere deceat, attende. Quid, quod plerumque justo Dei iudicio, contumeliis, qui alios afficiunt, ab aliis, & ipsi afficiuntur. Itaque multi, cum alios infamant, ab aliis infamantur.

III. Accipe quædam è multis. Iphicrates, Hermodio ignobilitatem exprobranti, respondit: *Mei generis nobilitas à me incipit, tua autem in te desinet*. Simile quid reposuit Anacharsis, cui, cum Atticus quidam objecisset, quod esset patriâ Barbarus, utpotè Schyta, dixit: *Mihi quidem probro est patria, sed tu patria*. Sic Androchychas increpitus à quodam, quod in acie claudus descenderet: *Pugnare, non fugere, propositum sibi esse*, respondit. Sic aliquando percussum te- lam contumeliæ, in auctorem repercutitur. Adeò- quæ non rarò confunduntur, qui alios volunt confundere, qui ve sarcasms amaris, seu convitiis & sibi- lis, aut quibuscunque linguæ venenis eos aspergunt. Ut Olympiæ porticus vocem acceptam, arte septies reddit; undè hebraphonon oppidani vocant: sic quosdam, si uno tangas convitio, sexcenta regerunt. Nulla enim est pars corporis, quàm lingua, ad nocendum promptior, ad frenandum difficilior. S

T 5

non

non solum in seruo, verum est illud Satyrici: *Lingua mali, pars pessima serui*. Sed in plerisque etiam liberis, quibus nihil pejus dedit Natura, quam linguam. Bella, doli, adulteria, corruptelæque omnes penè cessarent; nisi lingua, malum semen & spargeret, & foveret. Interim dum aliorum laceratis contumeliis, impeteris opprobriis, fit tibi in solatium illud, quod panxit fœlici venâ Potëta metrum:

Ladere nulla probum possunt, mordentia probra.

20. DIES APRILIS.

Non est prudentis odisse errantes; alioquin ipse sibi odio erit. *Seneca epist. 99.*

Odium I.
proximi.

Quia ex Justitia debetur proximo Amor: hinc oppositum illi est vitium Odium. Est porro odium, partus futurarum; virus pacis; matrix discordiarum; civile naturæ bellum; officina ærumnarum, contagies scelerum; gymnasium maleficientiæ, alvearium fellis; parricida charitatis, proditio universi. Nec tantum est unum malum, sed syllabus malorum. Per odium, sacrilegio offendimus naturam contra fas, & ordinem mundi, cujus membra omnia Sacramento amoris consistunt, & se quasi amando sustinent. In primis, elementa, licet æmulis ferantur incuribus, se tamen diligunt: ne sibi noceant, recedunt in remota; ut sic, quoad possint, rixæ occasionem vitent: malunt loco cedere, malunt fugere, quam repugnando vince.